A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2020. március 4.*

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió – 952/2013/EU rendelet – Vámfelügyelet alóli elvonás – Vámraktározási eljárás alá vont áruk eltulajdonítása – 242. cikk – Az elvonás felelőse – A vámraktározási engedély jogosultja – A vámszabályozás megsértése miatt kiszabott szankció – 42. cikk – A hiányzó áruk értékének megfelelő összeg megfizetésére irányuló kötelezettség – Pénzügyi szankcióval történő halmozás – Arányosság”

A C-655/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Administrativen sad Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) a Bírósághoz 2018. október 19-én érkezett, 2018. október 5-i határozatával terjesztett elő

a **Teritorialna direktsia „Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi**, a Mitnitsa Varna jogutódja

és

a **„Schenker” EOOD**

között,

az **Okrazhna prokuratura – Varna**

részvételével folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: L. S. Rossi tanácselnök, J. Malenovský és F. Biltgen (előadó) bírák,

főtanácsnok: M. Campos Sánchez-Bordona,

hivatalvezető: R. Schiano tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. november 14-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Teritorialna direktsia „Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi, a Mitnitsa Varna jogutódja képviseletében S. K. Kirilova, F. Bosilkova-Kolipatkova és B. Borisov, meghatalmazotti minőségben,

– a „Schenker” EOOD képviseletében G. Goranov advokat,

* Az eljárás nyelve: bolgár.

– a bolgár kormány képviseletében L. Zaharieva és E. Petranova, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében I. Zaloguin, Bottka V. és M. Kocjan, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267., 2. o.; HL 2018. L 173., 35. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Teritorialna direktsia „Severna morska” kam Agentsia Mitnitsi (a vámhivatalon belül működő északi területi igazgatóság, Bulgária; a továbbiakban: várnai vámhivatal) és a „Schenker” EOOD között azon szankciók tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelyeket az utóbbira, vámraktározási engedély jogosultja minőségében az általa megőrzött áruk eltulajdonítását követően szabtak ki.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 952/2013 rendelet (45) preambulumbekezdése kimondja:

„Szükséges uniós szinten megállapítani azokat a szabályokat, amelyek irányadók az áruknak a vámhatóságok által történő megsemmisítésére vagy azokról más módon történő rendelkezésre, mivel ezekhez eddig nemzeti jogszabályokra volt szükség.”

4 E rendelet 42. cikkének (1) és (2) bekezdése előírja:

„(1) Minden tagállamnak rendelkeznie kell a vámjogszabályok betartásának elmulasztásáért kiszabott szankciókról. Az ilyen szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

(2) Amennyiben igazgatási szankciók alkalmazására kerül sor, azok többek között a következők közül az egyik, vagy mindkét formát ölthetik:

a) a vámhatóságok által kiszabandó pénzbírság, beleértve adott esetben a büntetőjogi szankció helyébe lépő vagy azt felváltó pénzfizetési kötelezettséget;

b) az érintett személy által birtokolt valamely engedély visszavonása, felfüggesztése vagy módosítása.”

5 Az említett rendelet „Szabályok be nem tartása miatt keletkezett vámtartozás” című 79. cikke az (1) és (3) preambulumbekezdésében előírja:

„(1) Behozatalivám-köteles áruk esetében behozatalivám-tartozás keletkezik az alábbiak bármelyikének be nem tartása esetén:

a) az egyik olyan kötelezettség, amelyet a vámjogszabályok a nem uniós áruknak az Unió vámterületére való belépésével, vámfelügyelet alóli elvonásával, vagy ezen áruknak azon a területen való szállításával, feldolgozásával, tárolásával, átmeneti megőrzésével, ideiglenes behozatalával vagy az azokról történő rendelkezéssel kapcsolatban állapítanak meg;

b) egy, az áruknak az Unió vámterületén belüli meghatározott célra történő felhasználásával kapcsolatos, jogszabályban megállapított kötelezettség;

[…]

(3) Az (1) bekezdés a) és b) pontjában említett esetekben az adós a következők bármelyike:

a) az a személy, akinek az érintett kötelezettségeket teljesítenie kellett;

b) az a személy, akinek tudomása volt vagy tudomása kellett, hogy legyen arról, hogy a vámjogszabályok szerinti kötelezettséget nem teljesítették, és aki annak a személynek az érdekében járt el, akinek a kötelezettséget teljesítenie kellett, vagy aki részt vett a kötelezettség nemteljesítéséhez vezető cselekményben;

[…]”

6 Ugyanezen rendelet 198. cikke a következőképpen fogalmaz:

„(1) A vámhatóságoknak minden szükséges intézkedést meg kell hozniuk – beleértve az elkobzást és az értékesítést vagy a megsemmisítést is – az árukról történő rendelkezés érdekében a következő esetekben:

a) ha a vámjogszabályok által a nem uniós áruknak az Unió vámterületére való beléptetésével kapcsolatban megállapított kötelezettségek egyikét nem teljesítették, vagy az árukat a vámfelügyelet alól kivonták;

[…]

(3) Az (1) bekezdésben említett intézkedések költségeit a következők viselik:

a) az (1) bekezdés a) pontjában említett esetben az a személy, akinek az érintett kötelezettségeket teljesítenie kellett, vagy aki az árukat a vámfelügyelet alól kivonta;

[…]”

7 A 952/2013 rendelet 242. cikkének (1) bekezdése értelmében:

„Az engedélyes és a vámraktározási eljárás jogosultja felelős a következőkért:

a) annak biztosítása, hogy a vámraktározási eljárásban lévő árukat ne vonják ki a vámfelügyelet alól; és

b) a vámraktározási eljárás alatt álló áru tárolásából eredő kötelezettségek teljesítése.”

A bolgár jog

8 A Zakon za mitnitsite (vámtörvény, DV 15. sz., 1998. február 6.) alapügy tényállására alkalmazandó változata (a továbbiakban: vámtörvény) 233. cikkének (6) bekezdése kimondja:

„A csempészés tárgyát képező árukat a tulajdoni viszonyoktól függetlenül el kell kobozni; amennyiben az áruk nincsenek meg, vagy azokat elidegenítették, – behozatal esetén – vámértéküknek vagy – kivitel esetén – áruértéküknek megfelelő értékük megtérítését kell elrendelni.”

9 A vámtörvény értelmezett 234a. cikkének (1) és (3) bekezdése értelmében:

„(1) Az a személy, aki átmeneti megőrzés alatt álló árut vagy vámeljárásra, illetve újrakivitelre bejelentett árut a jogszabályokban vagy a vámhatóság által meghatározott feltételek teljesítése nélkül von ki a vámfelügyelet alól, a szabálysértés tárgyát képező áru vámértéke 100–200 százalékának, kivitel esetén a szabálysértés tárgyát képező áru értékének megfelelő összegű – természetes személyek esetén – pénzbírsággal vagy – jogi személyek és egyéni vállalkozók esetén – pénzügyi szankcióval büntetendő.

[…]

(3) Az (1) és (2) bekezdés szerinti esetekben a 233. cikk (6), (7) és (8) bekezdése szerinti rendelkezések megfelelően alkalmazandók.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

10 2017. március 16-án a Teld Consulting OOD fa furnérlemezt tartalmazó 13 konténert jelentett be vámraktározási eljárásra. E bejelentést a Balkantrade Properties EOOD nevében és javára tette.

11 Az e vámraktározási eljáráshoz szükséges vámalakiságok elvégzését követően e konténereket a Schenker által használt és működtetett vámraktárba kellett szállítani a vámraktározás engedélyével összhangban, amelynek a Schenker a jogosultja.

12 A Schenker megbízást adott a Fortis Trade OOD-nek e szállítás biztosítására. E konténerek egyikét azonban az út során ellopták, akárcsak a Fortis Trade azt szállító járművét. Következésképpen az e konténerben elhelyezett árukat nem szállították a Schenker raktárába.

13 Az e raktárban a várnai vámhatóság (Bulgária) által végzett ellenőrzést követően megállapításra került, hogy a vámraktározási eljárás tárgyát képező valamennyi áru nem található az említett raktárban. Következésképpen a vámellenőr a Schenkerrel szemben határozatot hozott a vámtörvény 234a. cikkének (1) bekezdése szerinti közigazgatási szabálysértés megállapításáról, mivel e társaság vámraktározási eljárásban bejelentett áruk egy részét kivonta a vámfelügyelet alól. E megállapítás alapján a várnai vámhivatal igazgatója határozatot hozott, amelyben a vámtörvény 233. cikkének (6) bekezdése, valamint 234a. cikkének (1) és (3) bekezdése alapján 23 826,06 bolgár leva (BGN) (hozzávetőleg 12 225 euró) összegű pénzbírságot szabott ki a Schenkerrel szemben, és kötelezte e társaságot a hiányzó áruk értékének megfelelő, azonos összeg megfizetésére.

14 A Schenker által e határozattal szemben indított kereset tárgyában eljáró Varnenski rayonen sad (várnai kerületi bíróság, Bulgária) hatályon kívül helyezte a határozatot. Többek között úgy ítélte meg, hogy a lopás *vis maiornak* minősül, és nem állapítható meg okozati összefüggés e társaság jogellenes cselekménye vagy mulasztása és a lopás következménye között, vagyis, hogy a vámhatóságok nem férhetnek hozzá a vámfelügyelet alatt álló árukhoz, és nem tudnak ellenőrzést gyakorolni.

15 A vámhivatal e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be az Administrativen sad Varnához (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária). Azt állítja, hogy a vámraktározási eljárás alkalmazása azt a kötelezettséget keletkezteti, hogy az árukat ne vonják ki a vámfelügyelet alól, és hogy a szóban forgó lopás nem minősül olyan *vis maiornak*, amely mentesítené az adóraktári engedélyest a felelősség alól.

16 A kérdést előterjesztő bíróság megállapítja, hogy a Schenkert két közigazgatási szankcióval sújtották. Álláspontja szerint az ellopott áruk értékének megfizetésére irányuló kötelezettségben megnyilvánuló szankció nem tartozik a 952/2013 rendelet 42. cikkének (2) bekezdésében előírt egyik szankcióformába sem, és nem is olyan lefoglalási formáról van szó, mint amelyet a nemzeti jog előír. A kérdést előterjesztő bíróság ennélfogva arra keresi a választ, hogy az áruk értékének megfizetésére vonatkozó e kötelezettség megfelel-e az említett rendelkezésnek, valamint a tényleges érvényesülés és az arányosság elvének, figyelembe véve azt a tényt, hogy e kötelezettség egy pénzügyi szankció kiszabásával halmozódik.

17 E körülmények között az Administrativen sad Varna (várnai közigazgatási bíróság, Bulgária) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a 952/2013 rendelet 242. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontját, hogy a vámraktározási eljárás alá vont áruk jogtalan eltulajdonítása az alapügy konkrét körülményei között a vámraktározási eljárás alóli kivonásnak minősül, amely vámjogi szabálysértés miatt pénzügyi szankciónak az engedélyessel szembeni alkalmazásához vezet?

2) A 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) és (2) bekezdése szerinti igazgatási szankciónak megfelelő jelleggel bír-e a vámszabálysértés – a jelen ügyben: kivonás a vámraktározási eljárás alól – tárgyát képező áruk ellenértéke megfizetésének elrendelése, és megengedhető-e az ilyen fizetési kötelezettséget szabályozó nemzeti rendelkezés a pénzügyi szankció alkalmazása mellett? Megfelel-e e szabályozás az uniós vámjogszabályok betartásának elmulasztásáért kiszabott szankciók hatékonyságának, arányosságának és visszatartó erejének a 952/2013 rendelet 42. cikke (1) bekezdésének második mondatában foglalt feltételének?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

Az elfogadhatóságról

18 Írásbeli észrevételeiben a Schenker megállapítja, hogy az első kérdés elfogadhatatlan, mivel kizárólag a nemzeti jogi rendelkezések alkalmazására vonatkozik, különösen pedig arra a kérdésre, hogy valamely adott cselekmény vagy mulasztás a nemzeti jog szerint meghatározott szabálysértésnek minősül-e.

19 E tekintetben nem vitatottan arra kell emlékeztetni, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás keretében, amely a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, a Bíróságnak nincs hatásköre a nemzeti jog értelmezésére, és kizárólag a nemzeti bíróság feladata az alapügy tényállásának megállapítása és megítélése, valamint a nemzeti törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések konkrét hatályának meghatározása (lásd ebben az értelemben: 2019. október 3-i Fonds du Logement de la Région de Bruxelles-Capitale ítélet, C-632/18, EU:C:2019:833, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

20 A jelen ügyben azonban magából az első kérdés szövegéből kitűnik, hogy azzal a kérdést előterjesztő bíróság a 952/2013 rendelet 242. cikke (1) bekezdésének, közelebbről az e rendelkezéssel összefüggő „vámfelügyelet alóli elvonás” fogalmának értelmezését, valamint azt a kérdést teszi fel a Bíróságnak, hogy az uniós jog lehetővé teszi-e, hogy az ilyen elvonással szemben pénzügyi szankciót szabjanak ki.

21 A Schenker továbbá azt állítja, hogy az alapeljárás kimenetele nem az uniós jog rendelkezéseinek értelmezésétől függ, hanem ténybeli kérdésektől, nevezetesen az érintett jogsértés konkrét elkövetőjének meghatározásától, az e jogsértés elkövetésekor fennálló minőségétől, valamint az említett elkövetőnek betudható jogsértést megvalósító cselekményektől vagy mulasztásoktól.

22 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság és a nemzeti bíróságok között az EUMSZ 267. cikk által bevezetett együttműködés keretében kizárólag a nemzeti bíróság feladata annak eldöntése, hogy az ügy sajátos jellemzőire tekintettel az ítélet meghozatalához szükség van-e az előzetes döntéshozatalra, és hogy a Bíróságnak feltett kérdések relevánsak-e. Következésképpen, ha a nemzeti bíróságok által előterjesztett kérdések uniós jogi rendelkezés értelmezésére vonatkoznak, a Bíróságnak főszabály szerint határozatot kell hoznia (2013. március 14-i Allianz Hungária Biztosító és társai ítélet, C-32/11, EU:C:2013:160, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen esetben nyilvánvalóan ez a helyzet áll fenn.

23 Ilyen körülmények között az első kérdést elfogadhatónak kell tekinteni.

Az ügy érdeméről

24 Előzetesen meg kell állapítani, hogy a 952/2013 rendeletnek az első kérdésben említett 242. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontja az engedély jogosultjának és a vámraktározási engedély jogosultjának az áruk vámfelügyelet alóli elvonása esetén fennálló felelősségét érinti, míg e kérdés arra is vonatkozik, hogy az ilyen elvonásért felelős személlyel szemben lehet-e a nemzeti jog által előírt pénzbírságot kiszabni, ami e rendelet más rendelkezéseit is érinti.

25 Márpedig az a körülmény, hogy a kérdést előterjesztő bíróság formálisan az uniós jog egy bizonyos rendelkezésének értelmezésére korlátozta is kérdését, nem képezi akadályát annak, hogy a Bíróság a nemzeti bíróság részére az uniós jognak az előtte folyamatban lévő ügy elbírálásához hasznos, valamennyi értelmezési szempontját megadja, függetlenül attól, hogy a nemzeti bíróság kérdései megfogalmazásában utalt-e azokra, vagy sem. E tekintetben a Bíróságnak kell a nemzeti bíróság által szolgáltatott információk összessége és különösen az előzetes döntéshozatalra utaló határozat indokolása alapján meghatározni az említett jog azon rendelkezéseit, amelyeknek az értelmezése a jogvita tárgyára figyelemmel szükséges (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 18-i VIPA ítélet, C-222/18, EU:C:2019:751, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Következésképpen meg kell állapítani, hogy első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 952/2013 rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a vámraktározási eljárás alá vont áruk jogtalan eltulajdonítása esetében a vámraktározási engedély jogosultjára pénzügyi szankciót szabnak ki a vámszabályozás megsértése okán.

27 Amint az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából következik, a 952/2013 rendeletben szereplő „vámfelügyelet alóli elvonás” fogalmába tartozik minden olyan cselekmény vagy mulasztás, amely akár átmenetileg is megakadályozza abban az illetékes vámhatóságot, hogy hozzáférjen valamely vámfelügyelet alatt álló áruhoz, és elvégezze a vámszabályozás szerinti ellenőrzéseket (lásd ebben az értelemben: 2017. november 22-i Aebtri ítélet, C-224/16, EU:C:2017:880, 93. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Amint azt a Bíróságnak már volt alkalma megítélni, az említett rendelet értelmében vett „vámfelügyelet alóli elvonásról” van szó, különösen akkor, ha – mint a jelen esetben is – felfüggesztő eljárás alá vont árukat tulajdonítottak el (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Harry Winston ítélet, C-273/12, EU:C:2013:466, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Ami a vámfelügyelet alóli ilyen elvonásért felelős személyt illeti, a 952/2013 rendelet 242. cikke (1) bekezdésének a) pontja előírja, hogy az engedély jogosultja felelős annak biztosításáért, hogy a vámraktározási eljárás alá vont árukat ne vonják ki a vámfelügyelet alól.

30 E tekintetben a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az áru vámfelügyelet alóli elvonása olyan objektív jellegű feltételek teljesülését feltételezi csak, mint például, hogy az áru fizikailag nincsen a jóváhagyott megőrzési helyen akkor, amikor a vámhatóság meg kívánja vizsgálni az említett árut (2014. június 12-i SEK Zollagentur ítélet, C-75/13, EU:C:2014:1759, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

31 Ebből következik, hogy a vámraktározási engedély jogosultjának a vámraktározási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli elvonása esetén fennálló felelőssége objektív jellegű, és ennélfogva független e jogosult, valamint harmadik személyek magatartásától.

32 Ami a vámfelügyelet alóli ilyen elvonásnak az említett jogosultat érintő következményeit illeti, a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy vámszabálysértést valósít meg az áruk vámfelügyelet alóli elvonására alkalmazandó vámjogszabályok által meghatározott kötelezettségek valamelyikének nemteljesítése, amely a 952/2013 rendelet 79. cikke (1) bekezdése a) pontjának megfelelően behozatali vámtartozást keletkeztet. Az ilyen vámszabálysértések területére vonatkozó uniós jogszabályok összehangolásának hiányában a tagállamok hatáskörébe tartozik a számukra megfelelőnek tűnő szankciók megválasztása az uniós vámszabályozás tiszteletben tartásának biztosítása érdekében (lásd ebben az értelemben: 2003. október 16-i Hannl-Hofstetter ítélet, C-91/02, EU:C:2003:556, 18–20. pont).

33 A fenti megfontolásokra figyelemmel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 952/2013 rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a vámraktározási eljárás alá vont áruk jogtalan eltulajdonítása esetében a vámraktározási engedély jogosultjára megfelelő pénzügyi szankciót szabnak ki a vámszabályozás megsértése okán.

A második kérdésről

34 Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a vámraktározási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli elvonása esetén a vámraktározási engedély jogosultja a pénzügyi szankción felül az ezen áruk értékének megfelelő összeget is köteles fizetni.

35 E tekintetben az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy míg a vámtörvény 234a. cikkének (1) bekezdése a vámfelügyelet alóli elvonás esetére a kivont áruk értékének 100 és 200%-a közötti pénzügyi szankciót ír elő, e törvény 233. cikkének (6) bekezdésével összefüggésben értelmezett 234a. cikkének (3) bekezdése előírja, hogy az e elvonásért felelős személynek ezen áruk értékének megfelelő összeget kell fizetnie.

36 Írásbeli észrevételeiben és a Bíróság előtti tárgyaláson a várnai vámhivatal és a bolgár kormány arra hivatkozott, hogy ez utóbbi kötelezettség nem a 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése értelmében vett szankciónak, hanem az e rendelet 198. cikke (1) bekezdése a) pontjának hatálya alá tartozó intézkedésnek minősül, amelynek értelmében a vámhatóságoknak meg kell tenniük minden szükséges intézkedést, beleértve az elkobzást és az értékesítést vagy a megsemmisítést is, annak

érdekében, hogy a vámfelügyelet alól kivont „áru helyzetét rendezzék”. Ezen érdekeltek szerint, mivel az e rendelkezésben említett intézkedések felsorolása nem kimerítő, az áruk értékének kifizetése abban az esetben, ha az érintett áruk fizikai jelenlétét a hatáskörrel rendelkező hatóságok nem tudják megállapítani, az említett rendelkezés értelmében vett, az áruk állami lefoglalásához hasonló „helyzet[ük] rendezésének eszköze”.

37 Ez az értelmezés azonban nem elfogadható.

38 A 952/2013 rendelet 198. cikke ugyanis e rendelet V. címének „Árukról történő rendelkezés” című 4. fejezetében található. Ebből következik, hogy az e fejezet alá tartozó rendelkezések kizárólag azokra az intézkedésekre vonatkoznak, amelyeket azon áruk „helyzetének rendezésére” kell hozni, amelyek fizikai jelenlétét az illetékes hatóságok megállapíthatták. Ezen értelmezést megerősíti e rendelet (45) preambulumbekezdése, amely kimondja, hogy e rendelet célja többek között megállapítani azokat a szabályokat, amelyek irányadók az áruknak a vámhatóságok által történő megsemmisítésére vagy azokról más módon történő rendelkezésre.

39 Márpedig az érintett áruk értékének megfizetése nem tekinthető az utóbbiakról történő rendelkezésnek, amely így e cél megvalósításához szükséges.

40 Következésképpen a kérdést előterjesztő bíróság helytállóan minősíti szankciónak a szabálysértés elkövetőjének arra való kötelezését, hogy a pénzügyi szankción felül a vámfelügyelet alól elvont ezen áruk értékének megfelelő összeget is fizessen.

41 A 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése szerint a tagállamok, által előírt a vámjogszabályok megsértése esetére előírt szankcióknak hatékonynak, arányosnak és visszatartó erejűnek kell lenniük.

42 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az e szabályozással bevezetett rendszerben előírt feltételek teljesítésének elmulasztása esetén alkalmazandó szankciókra vonatkozó uniós jogszabályok harmonizálásának hiányában a tagállamok hatáskörébe tartozik a számukra megfelelőnek tűnő szankciók megválasztása. E hatáskörüket azonban az uniós jog és e jog általános elveinek tiszteletben tartásával, ennélfogva az arányosság elvére figyelemmel kell gyakorolniuk (2015. július 16-i Chmielewski ítélet, C-255/14, EU:C:2015:475, 21. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Különösen a nemzeti jogszabály által előírt közigazgatási, illetve büntető intézkedések nem léphetnek túl azon, ami az e jogszabály által jogszerűen elérni kívánt célok megvalósításához szükséges, és ezenfelül e célokhoz képest nem lehetnek túlzottak sem (lásd ebben az értelemben: 2017. március 22-i Euro-Team és Spirál-Gép ítélet, C-497/15 és C-498/15, EU:C:2017:229, 40. és 58. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Márpedig a jelen ügyben a vámfelügyelet alól kivont áruk értékének megfelelő összeg megfizetésére irányuló kötelezettségből álló szankció nem tűnik arányosnak, függetlenül attól, hogy e szankció hozzáadódik-e a vámtörvény 234a. cikkének (1) bekezdésében előírt szankcióhoz. Az ilyen összegű szankció ugyanis meghaladja a többek között annak biztosításához szükséges mértéket, hogy a vámraktározási eljárás alá vont árukat ne vonják ki a vámfelügyelet alól.

45 Ezen összefüggésben emlékeztetni kell arra, hogy a 952/2013 rendelet 42. cikkében előírt szankció nem az esetleges csalások és jogellenes tevékenységek, hanem a vámjogszabályok bármely megsértésének szankcionálására irányul (lásd analógia útján: 2015. július 16-i Chmielewski ítélet, C-255/14, EU:C:2015:475, 31. pont).

46 Egyébiránt, amint azt a Bizottság az írásbeli észrevételeiben megjegyezte, a vámtörvény 233. cikkének (6) bekezdésével összefüggésben értelmezett 234a. cikkének (3) bekezdésében előírthoz hasonló szankció aránytalannak tűnik a vámraktározási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli elvonása miatt keletkezett vámtartozáshoz képest.

47 A fentiekre tekintettel azt a választ kell adni a második kérdésre, hogy a 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a vámraktározási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli elvonása esetén a vámraktározási engedély jogosultja a pénzügyi szankción felül ezen áruk értékének megfelelő összeget is köteles fizetni.

A költségekről

48 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

1) **Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9–i 952/2013/EU európai parlamenti és tanácsi rendeletet úgy kell értelmezni, hogy azzal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely szerint a vámraktározási eljárás alá vont áruk jogtalan eltulajdonítása esetében a vámraktározási engedély jogosultjára megfelelő pénzügyi szankciót szabnak ki a vámszabályozás megsértése okán.**

2) **A 952/2013 rendelet 42. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében a vámraktározási eljárás alá vont áruk vámfelügyelet alóli elvonása esetén a vámraktározási engedély jogosultja a pénzügyi szankción felül ezen áruk értékének megfelelő összeget is köteles fizetni.**

Aláírások